

FRATERNITAT I SACERDOCI

1.- Amb l'entrada de febrer ens arriba la Candelera, la festa de la Presentació del Senyor i el Dia de la Vida Consagrada. Com que la meua comunitat la formem tres consagrats confinats, permeteu-me aquesta breu reflexió:

2.- Aquesta setmana em van preguntar què és un consagrat o consagrada, més encara, què distingeix un sacerdot consagrat, com és el meu cas, d'un sacerdot diocesà, els més coneguts. Ambdós som sacerdots, correcte. Però també és veritat que les paraules, a vegades, ja no signifiquen gaire per a la majoria de les persones, i per això no les entenen.

3.- A l'Església hi ha diversos estils de vida, un dels quals és la Vida Consagrada. Fa molts segles que hi ha diverses formes d'integració a una comunitat per seguir junts a Crist. Després de deixar la casa de Natzaret, Jesús va cridar els deixebles perquè l'acompanyessin a proclamar la Bona Nova, aprenent el seu missatge i a pregar. Quan Jesús pujà a Jerusalem, va compartir amb ells l'Últim Sopar i la Primera Eucaristia. Quan el van arrestar l'abandonaren, però després de la Resurrecció els va tornar a reunir i els va enviar l'Esperit Sant, perquè en nom seu duguessin la salvació a tots els confins de la terra.

4.- Els tres primers segles del cristianisme van ser de gran fidelitat a l'Evangelí. A causa de les persecucions, l'Església contínuament havia de donar proves de l'autenticitat de la seva unió a Jesús: és el temps dels màrtirs. Tanmateix, quan l'any de 313 el cristianisme aconseguí l'estatut de religió de l'Imperi, es va començar a viure amb una apatia preocupant, raó per la qual va brollar del seu si l'ascetisme com proposta de vida radical, caracteritzada per l'oració intensa, dejunis rigorosos, celibat i total despullament dels béns materials per estar més a prop dels pobres.

5.- Aquest estil de vida al principi es vivia individualment, en el context familiar, però aviat les persones cridades a viure en comú un model de santedat es van anar agrupant per viure en comunitat. Així, a finals del segle III i principis del IV, hi hagué una fugida de la vida tranquil·la i apàtica de les ciutats per cercar la solitud dels deserts agrestes d'Egipte, Palestina i Síria, on la fe cristiana era viscuda amb radicalitat pels primers monjos, amb un nou estil de vida que deixava la via del matrimoni pel celibat i es dedicava intensament a l'oració, en un format de vida austera i caritat intensa.

6. El monaquisme o eremitisme és doncs el tronc del qual brollen les diferents maneres d'unió dels cristians, també avui, que volien viure la radicalitat de la vocació baptismal que ens empelta en Crist. De fet, al llarg dels segles següents aquest estil es va anar diversificant i, juntament amb aquells primers monjos contemplatius, aparegueren els frares i les monges de carisma missioner que actuaven en diversos camps.

Aquests van sorgir a l'inici del segon mil·lenni i ja no vivien en la solitud dels monestirs, sinó en comunitat en els convents, realitzant una pastoral de proximitat amb els germans més desfavorits.

En el segle XIV van sorgir els clergues regulars i més tard, entre els segles XVII i XX, les societats de vida apostòlica, les comunitats clericals i les laicals.

Els darrers temps han portat noves propostes de vida consagrada, encara en discerniment, que posen més l'accent en la prioritat de la vida que en les estructures, en el valor de l'oració, el treball, la celebració i l'opció pels pobres.

7. Ah, m'havien preguntat per la diferència entre un sacerdot religiós i un sacerdot diocesà. Ambdós som sacerdots; i ambdós dedicats a servir el poble de Déu. El sacerdot diocesà viu vinculat a un bisbe i al territori de la seva parròquia; la seva tasca és tenir cura espiritual d'aquesta porció de l'Església, tal com diu el sant rector d'Ars: «un bon pastor, un pastor segons el cor de Déu, és el major tresor que Déu pot concedir a una parròquia». És un pare!

En canvi, el religiós sacerdot va escollir ser, en primer lloc, frare (germà), i viure com a germà en una comunitat de germans, i en comunitat actuar pastoralment, i quan exerceix el seu sacerdoci ho fa en un àmbit major que el del sacerdot diocesà, perquè està en missió al servei del seu Orde o Congregació, el qual abasta el món sencer!

Carmo. Església del Carme. Braga (Portugal)
31-1-2021